

POSSEBERGSOMRÅDETS DÄGGDJURSFAUNA.

En kort översikt

AV GEORG DAHL.

Possebergsområdet, numera i Domänverkets ägo, bildar ett väl arrenderat skogs- och jordbruksområde om ca 750 har, begränsat i väster och sydväst av Väneren med Bobacksviken, i öster av landsvägen Kristinehamn—Revsand.

Jakträtten disponeras sedan många år av överingenjör Sten Alexandersson, föredömlig jaktvårdare och naturskyddare, vilken även förbehållit sig ett mindre fiskeområde. I övrigt arrenderas fisket av Kristinehamns Amatör- och Fiskevårdsförening.

Med sin skiftande terräng erbjuder området en synnerligen lämplig miljö för ett stort antal däggdjurs- och fågelarter. Denna har ytterligare förbättrats genom jakträttsinnehavarens många åtgärder till faunans fromma: viltvatten, viltåkrar, saltsleken åt hjortdjuren, vinterfodring etc. etc., medan den ringa och högst selektiva jakt som bedrivs framstår som en klar underbeskattning, med ty åtföljande utflyttning av överskottsvilt — särskilt rådjur — till grannmarkerna.

Ålgstammen är normal, men ej särskilt tät; den tillåter en beskattning av 3—4 exemplar per år.

Kronhjort. För ett par år sedan slogs en del av viltstängslet vid huvudgården Posseberg ned av ett stormfällt träd. Därvid kom en ung kronhjort och tre hindar ut i terrängen. Unghjorten omkom på obekant sätt, men hindarna finns kvar och har sedan övervintrat två gånger. Vid flera tillfällen har strövande kronhjortar anlant, en ståtlig tiotaggare stannade sistlidne vinter och har tydligen monopoliserat de numera ytterligt skygga hindarna. *Dovhjortstammen*, från början utplanterad av överingenjör Alexandersson, är nu på god väg att stabiliseras. Föryngringen förefaller tillfredsställande — i år har fyra hindar med kalv observerats. De vackra och tämligen orädda dovhjortarna har blivit ganska populära bland ortsbefolkningen, även om de någon gång har varit litet besvärliga besökare i trädgårdar.

Annars är det notabelt att inga viltskador på skog eller gröda observeras; tvärtom gör hjortarna nytta genom att beta ned en del lövsly. När stammarna har vuxit till vad man kan kalla normal besättning av markerna, kommer de kanske att göra de ytterligt impopulära giftbesprutningarna överflödiga.

Rådjuren klarade den sista hårdvintern bra, tack vare intensiv hjälpfodring och andra skyddsåtgärder. Stammen torde nu vara en av de tätaste i länet, och den ringa beskattningen leder till konstant utvandring mot angränsande marker.

Av rovdjuren torde såväl *räv* som *grävling* kunna rubriceras som talrika; måhända skulle en ökad beskattning vara önskvärd. Detsamma gäller i än högre grad om *minken*, vilken behöver hållas efter, ej minst för ändernas skull. *Mård* finns konstant inom området. *Hermelin* och *småvessla* tycks minska, vilket är högst beklagligt. Skulden ligger troligen hos de tyvärr alltför talrika strykarkattorna, vilka — näst människan själv — utgör det största naturvårdsproblemet i trakten.

Trots predatortrycket förefaller harstammen att vara normal, om än ej riklig. Både *skogshare* och *fälthare* förekommer. *Ekorren* är närmast sällsynt, vilket kanske får skrivas på mårdens konto. *Skogsmössen*, större och mindre, är i år synnerligen talrika. Förra året var sorkår: både *vattensorken*, *åkersorken* och *ängssorken* klarade sig förträffligt under den djupa snön. De torde också ha haft en gynnsam höst med skydd av oskurna åkrar ända in i oktober.

Igelkotten tycks vara helt försvunnen från området, vilket är att beklaga. Däremot uppträdde under augusti och september innevarande år en veritabel massförekomst av näbbmöss; mot vanligheten kom de små djuren t.o.m. in i husen. Tillvaratagna exemplar visade sig tillhöra arten *dvärgnäbbmus*; tidigare har både den *vanliga näbbmuse*n och *vattennäbbmuse*n några gånger observerats.

Av någon orsak (giftspridning?) tycks fladdermössen allt mera försvinna från trakten. Åtminstone ett halvt dussin arter borde förekomma (*Myotis daubentonii*, *Myotis mystacinus*, *Plecotus auritus*, *Pipistrellus pipistrellus*, *Eptesicus nilsoni* och *Vespertilio murinus*). Av dessa har undertecknad endast med någorlunda säkerhet iakttagit numris 1, 3 och 5, vilket dock delvis kan bero på svårigheten att artbestämma de små nattfladdarna.

Säkerligen är denna lista inte komplett; särskilt skulle man kunna vänta flera smågnagare, däribland möjligen skogslämmel och måhända hasselmus. Av stort intresse skulle en artlista över fåglarna vara, men en sådan förutsätter ett ganska vidlyftigt arbete under en betydande tidsrymd för att bli något så när komplett.